

Sygn. akt I C 242/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Majkowski

Protokolant : Kinga Brocka

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2023 r. w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. kwotę 350.676,63 (trzysta pięćdziesiąt tysięcy sześćset siedemdziesiąt sześć 63/100) zł z umownymi odsetkami za opóźnienie liczonymi według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym nie wyższym niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 279.537,45 (dwieście siedemdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset trzydzieści siedem 45/100) zł od dnia 9 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. kwotę 24.794,00 (dwadzieścia cztery tysiące siedemset dziewięćdziesiąt cztery) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 242/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 listopada 2021 r. (data wpływu) pełnomocnik powoda – (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanym M. S. i A. S. o zasądzenie solidarnie od pozwanych 350.676,63 zł, na którą składają się:

- należność główna (kapitał kredytu) w kwocie 279.537,45 zł,
- odsetki naliczone do dnia 08.11.2021 r. w kwocie 71.139,18 zł.

Powód wniósł również o zasądzenie dalszych odsetek umownych za opóźnienie naliczanych od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, które w dacie wnoszenia pozwu wynosiły 7% w stosunku rocznym.

Powód wskazał, że odsetki od kwoty 279.537,45 zł należą się od 09.11.2021 r. do dnia zapłaty. Wniósł również o zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i kosztów odpisu poświadczonych notarialnie pełnomocnictw w wysokości 3,69 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w sprawie I Nc 96/21 z dnia 7 grudnia 2021 r. nakazano, aby pozwani M. S. i A. S. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tegoż nakazu zapłacili solidarnie powodowi 350.676,63 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi według zmiennej strony procentowej odpowiadającej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym nie wyższymi niż odsetkami maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 279.537,45 zł od dnia 9 listopada 2021 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 13.997,69 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, albo wniesli w tym terminie sprzeciw.

Sprzeciw od tegoż nakazu zapłaty złożył jedynie pozwany M. S.. Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Pełnomocnik strony pozwanej nie uznał powództwa, wniósł o odrzucenie pozwu a z ostrożności procesowej o jego oddalenie i zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu. Podniósł również zarzut powagi rzeczy osądzonej – a mianowicie w wyroku wydanym w sprawie I C 206/18 Sądu Okręgowego w Sieradzu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zawarł w dniu 22.08.2011 r. z pozwanymi umowę kredytu hipotecznego MX nr (...). W dniu zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 6,38% w stosunku rocznym. W przypadku niespłacenia przez kredytobiorców części lub całości raty, należność z tego tytułu stawała się zadłużeniem przeterminowanym, od którego powodowi należne są odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej jednak niż wysokość maksymalnych odsetek ustawowych.

(umowa kredytu k. 24-32v)

Tytułem zabezpieczenia wiarygodności banku, w zakresie udzielonego kredytu, ustanowiono hipotekę umowną zwykłą w kwocie 608.390,00 zł na nieruchomości położonej w Z., opisanej w księdze wieczystej nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli. Właścicielami tejże nieruchomości są pozwani

(umowa kredytu k. 24-32v; odpis księgi wieczystej k. 9-13v)

Wobec zaprzestania przez pozwanych terminowego regulowania zobowiązań wynikających z umowy, powód poinformował pozwanych o powstałym zadłużeniu oraz o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a także przypominając o konieczności spłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy.

(szczegółowe rozliczenie operacji na kontrakcie kredytowym k. 6-8v; monit k. 14-15)

W związku z brakiem spłaty powstałego zadłużenia, powód wypowiedział pozwanym umowę pismem z dnia 09.11.2017 r., co spowodowało, że całe zadłużenie z tytułu zawartej umowy raz z odsetkami i należnymi opłatami stało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego naliczane były odsetki za opóźnienie.

(wypowiedzenie umowy z dnia 09.11.2017 r. wraz ze zwrotem oraz z dowodem doręczenia k. 19-22)

Powód pismem z dnia 02.08.2021 r. wezwał pozwanych do zapłaty. Pozwani nie dokonali jednak spłaty zadłużenia.

(pisma k. 16-18)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 17 września 2018 r. wydanym w sprawie I C 206/18 z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W. przeciwko A. S. i M. S. o zapłatę oddalono powództwo.

(wyrok k. 37 akt sprawy I C 206/18)

Stan faktyczny ustalony w niniejszej sprawie jest zasadniczo bezsporny, albowiem pozwany nie kwestionował istnienia roszczenia ani wysokości swojego zadłużenia względem powoda. Wysokość istniejącego roszczenia banku Sąd ustalił

w oparciu o przedłożone do akt sprawy dokumenty związane z umową kredytu wiążącą strony. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, jak również nie były kwestionowane przez pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przypomnieć również należy, iż zgodnie z zasadą swobody umów wyrażoną w treści art. 353 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Na wstępie wskazać należy, że strona powodowa uczyniła zadość ciężącemu na niej obowiązkowi i w sposób należyty wykazała, że między stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy kredytu, że strona powodowa przekazała stronie pozwanej środki pieniężne określone w umowie oraz że strona pozwana uchybiła warunkom umowy nie wywiązując się z obowiązku spłaty zaciągniętej wierzytelności. Powód, składając do akt kopię umowy kredytowej wykazał, że została zawarta taka umowa z pozwanym, a także udowodnił, na jakich warunkach nastąpiło udzielenie kredytu. Następnie, składając dowód w postaci wykazu operacji na rachunku udowodnił, że pozwany nie wywiązywał się ze zobowiązań określonych w umowie, co doprowadziło do powstania ujemnego salda i upoważniało bank do wypowiedzenia umowy oraz postawienia całej należności w stan wymagalności. Składając dowody w postaci kopii wypowiedzenia umowy wraz z dowodem nadania, powód wykazał, że do wypowiedzenia umowy doszło, a w konsekwencji, że cała należność wynikająca z umowy stała się wymagalna. Wypowiedzenie skierowane do pozwanego przez powoda miało charakter warunkowy. Oznacza to, że jeżeli pozwany dokonałby spłaty wymaganego zadłużenia, wypowiedzenie stałoby się niejako automatycznie nieskuteczne, a umowa byłaby w tej sytuacji kontynuowana na dotychczasowych zasadach. Taka konstrukcja, zawierająca zastrzeżenie, nie może zostać uznana za nieprawidłową (zob. wyrok SN z dnia 24.09.2015 r., sygn. akt V CSK 698/14, postanowienie SN z dnia 22.03.2013 r., sygn. akt II CZP 85/12).

Pozwany kwestionował prawidłowość wypowiedzenia, podając, że powód nie wykazał, iż wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu. W ocenie Sądu, należy jednak uznać, że wypowiedzenie kredytu zostało skutecznie doręczone pozwanemu. W umowie łączącej strony, adres pozwanego został oznaczony jak ul. (...), (...)-(...) Z.. Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 3 przedmiotowej umowy, kredytobiorca był zobowiązany do powiadomienia (...) S.A. o każdorazowej zmianie adresu zamieszkania i adresu do korespondencji. Zgodnie z § 38 Części Ogólnej Umowy, wypowiedzenie jest doręczane listem poleconym wysyłanym na ostatni znany (...) adres korespondencyjny. Wypowiedzenie uznaje się za doręczone po upływie 14 dni następujących po dniu pierwszego awizowania nieodebranego listu poleconego zawierającego wypowiedzenie.

Jak wynika z materiału dowodowego, pozwany nie informował powoda o zmianie adresu na inny niż wskazany w umowie kredytowej, a więc wypowiedzenie wysłane na adres ul. (...), (...)-(...) Z. należy uznać za doręczone. Twierdzenia pozwanego o nieskuteczności wypowiedzenia należy zatem uznać za bezpodstawne.

Jeśli zaś chodzi o zarzut przedawnienia, zauważyć należy, iż strona powodowa żądała od pozwanego zapłaty wskazanej w pozwie kwoty z tytułu niespłaconego kredytu z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych do wartości nieruchomości i kwoty ustanowionej na niej hipoteki zabezpieczającej spłatę kredytu. Zgodnie z art. 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne. W ocenie Sądu Okręgowego nawet zatem gdyby uznać, że wierzytelność z tytułu kredytu jest przedawniona, to pozwany odpowiadał za spłatę zobowiązania jako dłużnik rzeczowy, albowiem jest właścicielem obciążonej hipoteką nieruchomości. Przy tej okazji zauważyć należy, iż hipoteka ustanowiona na nieruchomości pozwanego zabezpiecza nie tylko należność główną, ale także odsetki umowne od wykorzystanego kredytu, umowne od niespłaconego kredytu, opłaty i prowizje wynikające z umowy kredytu.

Przy tej okazji należy odnieść się też do podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu, w myśl którego dochodzenie w niniejszej sprawie roszczenia dotknięte jest już powagą rzeczy osądzonej w procesie prowadzonym pod sygn. akt I C 206/18 Sądu Okręgowego w Sieradzu. W ocenie Sądu taka tożsamość nie występuje. Wprawdzie w niniejszej

sprawie oraz sprawie I C 206/18 zachodzi tożsamość stron postępowania, jednak ewidentnie różne są podstawy prawne dochodzonego roszczenia.

W sprawie o sygn. akt I C 206/19 powód dochodził spłaty kredytu od kredytobiorców. Powództwo wprawdzie zostało oddalone, jednak analiza samego wyroku nie daje jasnych odpowiedzi co do motywów takiego orzeczenia, albowiem w sprawie nie zostało sporządzone pisemne uzasadnienie. z uwagi na brak spłaty kredytu przez kredytobiorców powód wystąpił z pozwem w przedmiotowej przeciwko pozwanym jako dłużnikom rzeczowym. Występując z tym pozwem, bank korzystał zatem z rzeczowego zabezpieczenia kredytu, które zostało przewidziane w umowie kredytowej i było jednym z warunków udzielania kredytu, na które to warunki właściciele nieruchomości wyrazili zgodę składając odpowiednie oświadczenia, a Sąd wieczystoksięgowy dokonał wpisu hipoteki na nieruchomość, dla której prowadzona jest księga wieczysta. Trafnie zarazem wskazuje pełnomocnik strony powodowej, iż akurat w przedmiotowej sprawie dłużnikami rzeczowymi, a więc właścicielami nieruchomości na której ustanowiono hipotekę jako zabezpieczenie spłaty kredytu są sami kredytobiorcy. Jednakże właścicielami nieruchomości, a więc dłużnikami rzeczowymi, mogłyby być również dobrze inne osoby – zarówno fizyczne, jak i prawne.

W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony materiał dowodowy, składający się w dużej mierze z dokumentów prywatnych, o których była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia jest wystarczający do uznania wniesionego powództwa za w pełni zasadne. Szczególnie, że postawa pozwanego nie wskazuje, aby między stronami istniał spór co do zasadności dochodzonego przez bank roszczenia. Nawet ewentualna ciężka sytuacja materialna pozwanego i jego rodziny nie może udaremnić ochrony wierzyciela, który na drodze sądowej zdecydował się dochodzić należnej mu sumy. W przeciwnym wypadku, bank udzielający kredytu byłby pozbawiony ochrony prawnej wobec nietrafionych decyzji finansowych dłużnika, który po zaciągnięciu wielotysięcznego zobowiązania popada w problemy finansowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, że powód w pełni wykazał zasadność dochodzonego roszczenia w całości i zasądził od pozwanego M. S. na rzecz powoda 350.676,63 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie liczonymi według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższym niż odsetki maksymalne, liczonymi od kwoty 279.537,45 zł od dnia 9 listopada 2021 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 24.794,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się: równowartość opłaty od pozwu wniesionej przez powoda w kwocie 13.977,00 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 10.800,00 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość wynagrodzenia występującego w sprawie po stronie powoda pełnomocnika ustalono na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Biorąc powyższe pod uwagę, w zakresie kosztów procesu orzeczono jak w punkcie 2. wyroku.